

1905

2. Beh. af Lovf. om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1877—78.

1906

Ordføreren (Wojfen): Jeg skal begynde med at oplyse, at naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein) under Betænkningen staar anført som Ordfører, beror dette paa en Feiltagelse, som vil blive rettet i Tillæg B. Ved det foreliggende Lovforslag er der den Giendommelighed tilføjet, at det er et Forslag til Tillægsbevillingslov for Finantsaaret 1877—78, for hvilket Finantsaar der ikke foreligger nogen endelig Finantslov. Naar altsaa dette Forslag skulde kunne fremmes, maatte det være knyttet til den nugældende midlertidige Finantslov af 8de November f. A., saaledes som den senere er bleven forlænget til at gjælde indtil Finantsaarets Udgang. Følgen heraf vil blive, at Tillægsbevillingen vil komme til at have samme Omraade som den midlertidige Finantslov, og dens enkelte Poster ville altsaa i sin Tid være at behandle af Statsrevisionen efter den samme Maalestof som den midlertidige Finantslov. For at fyldestgjøre dette Hensyn har Udvalgets Flerthal stillet en Række Endringsforslag, som gaa ud paa at give Loven en saadan Redaktion, at den kan knytte sig til den midlertidige Finantslov af 8de November. Disse Endringsforslag, som knytte sig til denne Betragtning, ere jo talrige, men jeg antager, at naar eet af disse er vedtaget, nemlig det, der staar anført under Nr. 1, vil deraf følge, at alle de øvrige kunne betragtes som vedtagne uden videre Afstemning. Det er jo en Selvfølge, at man ikke alene har maattet omredigere Lovforslagets Text i de enkelte Paragrafer, men tillige har maattet lade udgaa Henviisningerne til særlige Konti, da saadanne ikke findes paa den midlertidige Finantslov, og Følgen deraf har været, at man i enkelte Tilfælde har maattet betegne de paaagældende Poster noget nyere, for at der ikke skulde være nogen Tvivl om, i hvilket Diemed disse Bevillinger vare givne. Lovforslaget indeholder jo, som sædvanlig, de 3 Arter af Bevillinger, som findes opførte paa Tillægsbevillingslovene, nemlig Gjenbevillinger, Tillægsbevillinger og Efterbevillinger. Hvad Gjenbevillingerne angaar, da omfatte disse de største Pengeløb, og Udvalget har — i Overensstemmelse med, hvad der tidligere har fundet Sted — ikke ment at burde modsette sig nogen af disse. Jeg skal dog for mit eget Vedkommende gjøre opmærksom paa, at da disse Gjenbevillinger for den væsentligste Del omfatte Bevillinger til de militære Ministerier, saa synes dette, at Gjenbevillinger der i en saa fremtrædende Grad gjøres fornødne, ikke at være nogen egentlig heldig Illustration til Raastanden om, at

der i Marenes Løb var bevilget for Lidt til extraordinære Forsvarsforanstaltninger, og det vidner heller ikke om, at de Bevillinger, der ere givne, ere blevne søgt fremmede med den fornødne Energi, men det er en Selvfølge, at Udvalget ikke kan finde sig foranlediget til at modsætte sig Bevillingen af Poster, som allerede een Gang have fundet Rigsdagens Billigelse. Med Hensyn til den anden Klasse af Bevillinger, nemlig Efterbevillinger, da har Udvalget gjentagne Gange tidligere i sin Betænkning udtalt sig imod det, som det synes, større og større Omfang, i hvilket Efterbevillingerne benyttes. En Efterbevilling er jo en Bevilling af en Udgift, som allerede er afholdt, og det er indlysende, at overfor en saadan Bevillingspost vil Rigsdagen ikke staa aldeles frit i sin Døm, idet der jo til Syvende og Sidst kun kan blive Spørgsmaal om at gjøre Ansvar gjældende mod vedkommende Minister for en saadan Udgifts Afholdelse. De Hensyn, man ellers kunde have gjort gjældende forud for en Bevilling, ville ikke mere kunne have den Vægt, naar disse Udgifter ere afholdte. Det er nu imidlertid ikke Udvalgets Flerthals Mening at ville udtale sig i Almindelighed imod, at saadanne Udgifter overhovedet kunne afholdes. Det er en Praxis, man en Gang er kommen ind paa i vor konstitutionelle Udvikling, en Praxis, som jo for en Del staa i Forbindelse med, at der ikke paa Budgettet i Almindelighed findes anført nogen Sum til usorbedte Udgifter. Men det, at man ikke overhovedet vil udtale sig imod, at en saadan Udgift kan finde Sted, indeholder slet ikke nogen Anvisning paa at afholde saadanne Udgifter, tværtimod vil det være naturligt, at Rigsdagen forholder sig særlig kritisk og betænkelig over for en saadan Praxis; men man tilsigter heller ikke derved at ville udtale sig imod, at en saadan Efterbevilling optages paa Tillægsbevillingslovsforslaget. Man kunde nemlig gjøre en anden Betragtning gjældende, nemlig, at en ubevilget Udgift efter sin Natur uden videre bør henvises til Behandling af Statsrevisionen og videre igjennem Rigsdagens Behandling af Statsrevisionens Indstillinger. Det er imidlertid et Standpunkt, som Udvalgets Flerthal ikke indtager, idet man ikke i Almindelighed vil være imod, at saadanne Poster opføres paa Tillægsbevillingslovsforslaget; man vilde endog anse det for at være rigtigt, at de opføres der, thi det er indlysende, at Bedømmelsen af Hensigtsmæssigheden eller Berettigelsen af en saadan Udgifts Afholdelse vil være lettere, jo nærmere i Tiden efter Afholdelsen denne Bedømmelse finder Sted; thi jo længere Tidrum der hængaar inden